garetha, agga se olli meile liig pik ja raske wälja öölda; Kreta on palju kergem. Se peab köik se päew selle pissukese järrele watama ja temmaga mängima; tedda kaenla alt kinni hoides, weab ta tedda ühhest paigast teise tagga, sest temma ei sa weel omma jalgega kussagile. Ma olleks selle lapsega tõeste üsna kimpus ollewad, kui mul Kretat ei olleks."

„Ühhe sesuggguse kulla tükki järrele ei maksa siis ennam sõnna kullutada," ütles tohter pealt nähhes pahhase melega. — „Jah tõeste, auus herra," wastas emma, „ma ei wõi mitte, selle pissukese pärrast on ta mulle wägga tarwis!" seal jures pühkis emma põllega higgi, mis tal hirmu pärrast mõda palgeid mahha jookšis. — „Siis peame meie kül sedda keige pissemat ja sellega ühhes — ka köige raskemat koormat sinnu kaelast ärrawõtma, kelle pärrast köik teised nenda häddaste tarwis on," ütles tohter jälle, wäggise ennast tõsisisel näul piddades. „Proua sowiks kül üht suremat last sada; agga minnu arwates polle sest suurt luggu: sedda pissem ta on, sedda ennam õppib ta ka omma kassuwannemaid armastama. Kas polle tõssi!"

„Sedda minnu Jukkut? — Ei auus herra, sedda paksu p . . . . t ei sa kegi!" — „Agga se laps on sul jo ommeti ilma asjata ristiks kaelas. Mõtle järrele, kui palju sul korraga kergem on, kui sa sest pissukesest lahti saad, armas Lisa!" — „Ei, ei, ei! tedda ei anna minna mitte!" Ta tõmbas sure tuhhinaga sedda paksu omma sülle, andis temmale mitmese kohta suud ja wiis tedda tuppa, nagu tahhaks ta tedda ühhe sure õnnetuse eest ärra hoida.

Ligutud süddamega watas tohter takka järrele ja hüdis röömsa heälega: „Mis ma siit otsisin, ei olle ma mitte leidnud; ma ollen agga leidnud, et ellu ön mitte üksi uhke maeades, waid ka pisukeste onnikeste sees leida on. Kus usk ja lotus nenda teine teise käekõrwas käiwad, kui siin, seal ei wõi ka se peaasi armastus mitte pududa."